

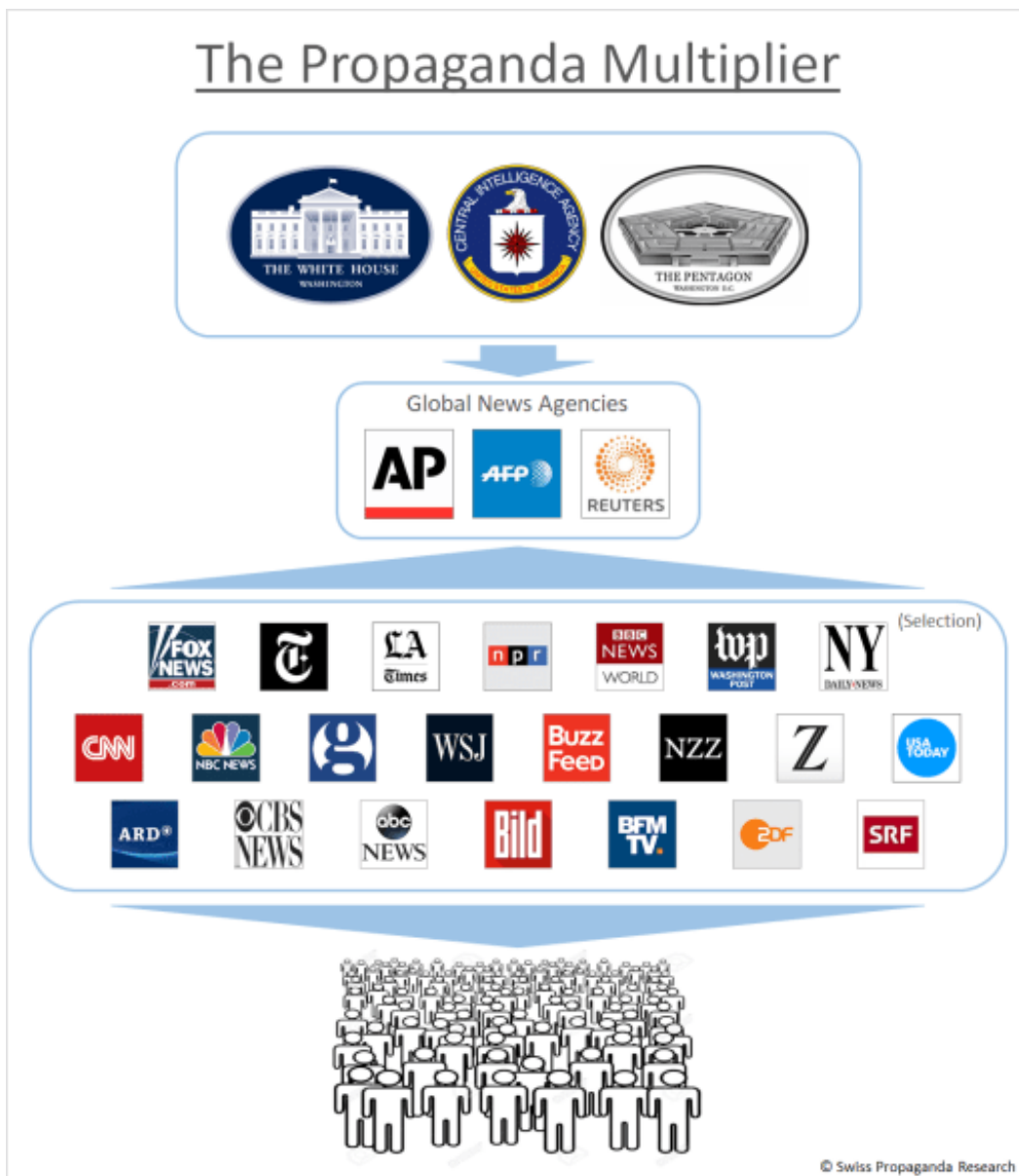
De Propaganda-multiplier (Hoe werkt de hersenspoel machine)

gedachtenvoer.nl/2019/03/08/de-propaganda-multiplier-hoe-werkt-de-hersenspoel-machine/

Hoe Wereldwijde Nieuws Agentschappen en de Westerse Media Reporteren over Geopolitiek

Daarom moet je jezelf altijd afvragen: waarom krijg ik deze specifieke informatie in deze specifieke vorm op dit moment? Uiteindelijk gaat het altijd om machtsvragen. “

Dr. Konrad Hummler, Zwitsers bank- en mediabureau

Bron: Swiss Propaganda Research

Het is een van de belangrijkste aspecten van ons mediasysteem – en toch nauwelijks bekend bij het publiek: de meeste internationale berichtgeving in westerse media wordt verzorgd door slechts drie internationale persbureaus in New York, Londen en Parijs.

De sleutelrol die deze bureaus spelen, betekent dat westerse media vaak over dezelfde onderwerpen rapporteren, zelfs met dezelfde formulering. Daarnaast gebruiken regeringen, militaire en inlichtingendiensten deze wereldwijde persbureaus als multipliers om hun berichten over de hele wereld te verspreiden.

Een onderzoek naar de berichtgeving over de oorlog in Syrië door negen toonaangevende Europese kranten illustreert deze kwesties duidelijk: 78% van alle artikelen was geheel of gedeeltelijk gebaseerd op rapporten van bureaus, maar 0% op onderzoek. Bovendien was 82% van alle opiniestukken en interviews voor de interventie van de VS en de NAVO, terwijl propaganda uitsluitend aan de andere kant werd toegeschreven.

INTRODUCTIE: "IETS VREEMD"

"Hoe weet de krant wat het weet?" Het antwoord op deze vraag zal waarschijnlijk enkele krantenlezers verrassen:

De belangrijkste bron van informatie zijn verhalen van persbureaus. De bijna anoniem opererende persbureaus zijn in zekere zin de sleutel tot wereldgebeurtenissen. Dus wat zijn de namen van deze agentschappen, hoe werken ze en wie financiert ze? Om te beoordelen hoe goed iemand is geïnformeerd over gebeurtenissen in Oost en West, zouden de antwoorden op deze vragen moeten kennen. "

Höhne 1977, p.11

Een Zwitserse media-onderzoeker wijst op:

De persbureaus zijn de belangrijkste leveranciers van materiaal voor massamedia. Geen enkele dagelijkse media-outlet kan zonder hen ... Ook de nieuwsagentschappen beïnvloeden ons beeld van de wereld; we leren vooral wat ze hebben geselecteerd. "

Blum 1995, p.9

Gezien het essentiële belang ervan, is het des te verbazingwekkender dat deze agentschappen nauwelijks bekend zijn bij het publiek:

Een groot deel van de samenleving is zich er niet van bewust dat er al nieuwsagentschappen bestaan ... Ze spelen zelfs een enorm belangrijke rol op de mediamarkt. Maar ondanks dit grote belang, is er in het verleden weinig aandacht aan besteed. "

Schulten-Jaspers 2013, p.13

Zelfs het hoofd van een persbureau merkte op:

Er is iets vreemds aan persbureaus. Ze zijn weinig bekend bij het publiek. In tegenstelling tot een krant staat hun activiteit niet zozeer in de schijnwerpers, maar ze kunnen altijd worden gevonden aan de bron van het verhaal. "

Segbers 2007, p.9

“HET ONZICHTBARE ZENUWCENTRUM VAN HET MEDIA-SYSTEEM”

Dus wat zijn de namen van deze persbureaus die “altijd de bron van het verhaal zijn”? Er zijn nu nog maar drie internationale agentschappen over:

- The American **Associated Press (AP)** met meer dan 4000 werknemers wereldwijd. De AP is eigendom van Amerikaanse mediabedrijven en heeft haar hoofdredactiekantoor in New York. AP-nieuws wordt gebruikt door ongeveer 12.000 internationale mediakanalen, die elke dag meer dan de helft van de wereldbevolking bereiken.
- De semi-overheids **Franse Agence France-Presse (AFP)** met hoofdzetel in Parijs en met ongeveer 4000 werknemers. De AFP stuurt dagelijks meer dan 3000 verhalen en foto's naar media over de hele wereld.
- Het Britse agentschap **Reuters** in Londen, dat een privébezit is en werk biedt aan iets meer dan 3000 mensen. Reuters werd in 2008 overgenomen door de Canadese media-ondernemer Thomson – een van de 25 rijkste mensen ter wereld – fuseerde tot Thomson Reuters, met het hoofdkantoor in New York.

Bovendien hebben veel landen hun eigen persbureaus. Als het echter om internationaal nieuws gaat, vertrouwen deze meestal op de drie internationale agentschappen en kopiëren en vertalen ze eenvoudig hun rapporten.

De drie wereldwijde persbureaus Reuters, AFP en AP, en de drie nationale agentschappen van de Duitstalige landen van Oostenrijk (APA), Duitsland (DPA) en Zwitserland (SDA).

Wolfgang Vyslozil, voormalig directeur van de Oostenrijkse APA, beschreef de belangrijkste rol van persbureaus met deze woorden:

Persbureaus zijn zelden in de publiciteit. Toch zijn ze een van de meest invloedrijke en tegelijkertijd een van de minst bekende mediasoorten. Het zijn belangrijke instellingen van wezenlijk belang voor elk mediasysteem. Ze zijn het onzichtbare zenuwcentrum dat alle delen van dit systeem verbindt. “

Segbers 2007, p.10

KLEINE AFKORTING, GROOT EFFECT

Er is echter een simpele reden waarom de wereldwijde agentschappen, ondanks hun belang, vrijwel onbekend zijn bij het grote publiek. Om een Zwitserse media-professor aan te halen:

Radio en televisie noemen hun bronnen meestal niet, en alleen specialisten kunnen referenties in tijdschriften ontcijferen. “

Blum 1995, p.9

Het motief voor deze discretie moet echter duidelijk zijn: nieuwsuitzendingen zijn er niet bijzonder op gebrand om lezers te laten weten dat zij de meeste van hun bijdragen zelf niet hebben onderzocht.

De volgende afbeelding toont enkele voorbeelden van bronbeveiliging in populaire Duitstalige kranten. Naast de afkortingen van het bureau vinden we de initialen van redacteuren die het respectievelijke beoordelingsrapport hebben bewerkt.

Russlands Präsident Wladimir Putin warf den USA und den europäischen Mächten vor, sie redeten bloss über den Kampf gegen Terrorismus. Resultate seien aber nicht zu sehen, sagte er in einem Fernsehinterview.

(chk/sda)

Das ukrainische Parlament bestätigte unterdessen einen Erlass von Präsident Petro Poroschenko für eine weitere Teilmobilisierung von Reservisten. Dies sei nötig, um die Grenze zum Nachbarn Russland wirksam zu schützen.(hd/ag)

(„Die Presse“, Print) Wenige Tage später starb bei einem US-Luftangriff im Jemen Nasser al-Wahischi, der Chef der al-Qaida auf der Arabischen Halbinsel (AQAP). Al-Wahischi war auch Stellvertreter von Al-Qaida-Chef Aiman al-Sawahiri.

Auch die syrische Luftwaffe setzte ihre Angriffe fort: Wie die oppositionelle Syrische Beobachterstelle für Menschenrechten (SOHR) mitteilte, wurden bei Angriffen in der Provinz Homs mindestens 27 Menschen getötet, darunter sechs Kinder.

AFP/Reuters/dpa/sela

(bee/AFP/sda)

WeltN24 GmbH 2016. Alle Rechte vorbehalten

(Erstellt empfindlicher Schlag. Erst am Sonntag hatte das irakische Militär mitgeteilt, den Autokonvoi Al-Bagdadis angegriffen zu haben. Dessen Schicksal ist seitdem allerdings unklar.

(APA / tan) Erstellt am 14.10.2015, 07:36

[kurier.at](#)

[Politik](#)

[Ausland](#)

[Vorherige Seite](#) | [1](#) | [2](#) | [Artikel auf einer Seite](#)

(ap) Frankreich ermittelt wegen Kriegsverbrechen Regierung von Präsident Bashir al-Asad. Die Paris begann nach Hinweisen aus dem Aussenministerium vorläufige Ermittlungen, wie am Dienstagabend aus Justizkreisen und

Quelle: FAZ.NET mit dpa, AFP, Reuters

Diskussion zu diesem Artikel auf: [Rivva](#)

Themen in diesem Artikel: [Umbruch in der Ukraine](#) [Malaysia Airlines MH17](#) [Den Haag](#) [Europäische Union](#) [US-Regierung](#) [EU-Kommission](#) [Sowjetunion](#) [OSZE](#) [USA](#) [Brüssel](#) [Kiew](#) [Moskau](#) [Russland](#) [EU](#) [Europa](#)

*SZ.de/AFP/dpa/jasch/sks

News agencies as sources in newspaper articles

Bijdragen van bureaus worden integraal geëxploiteerd zonder deze te labelen of ze worden gedeeltelijk herschreven om ze als een redactionele bijdrage te laten verschijnen. Bovendien is het een praktijk om agent meldingen met weinig moeite te ‘opfrissen’: zo worden niet-gepubliceerde agentuur rapporten verrijkt met afbeeldingen en grafische afbeeldingen en gepresenteerd als uitgebreide artikelen. ‘

De agentschappen spelen een prominente rol, niet alleen in de pers, maar ook in de private en publieke omroep. Dit wordt bevestigd door Volker Braeutigam, die tien jaar voor de Duitse staatszender ARD werkte en de machtspositie van deze instanties kritisch bezien:

Een fundamenteel probleem is dat de nieuwsredactie bij ARD zijn informatie voornamelijk uit drie bronnen haalt: de persbureaus DPA / AP, Reuters en AFP: één Duits / Amerikaans, één Brits en één Frans ... De redacteur die aan een nieuwsonderwerp werkt, hoeft alleen selecteer een paar tekstpassages op het scherm die hij essentieel acht, herschik ze en lijm ze samen “

Ook Zwitserse radio en televisie (SRF) baseert zich grotendeels op rapporten van deze agentschappen. Gevraagd door kijkers waarom een vredesmars in Oekraïne niet werd gemeld, zeiden de redacteurs: “Tot op heden hebben we geen enkel verslag van deze mars ontvangen van de onafhankelijke agentschappen Reuters, AP en AFP.”

In feite zijn niet alleen de tekst, maar ook de afbeeldingen, geluids- en video-opnamen die we elke dag in onze media tegenkomen meestal van dezelfde agentschappen. Wat het oningewijde publiek zou zien als bijdragen van hun lokale krant of tv-station, zijn feitelijk gekopieerde rapporten uit New York, Londen en Parijs.

Sommige media zijn zelfs nog een stap verder gegaan en hebben bij gebrek aan middelen hun gehele buitenlandse redactie aan een bureau uitbesteed. Bovendien is het algemeen bekend dat veel nieuwsportalen op het internet voornamelijk agentuurrapporten publiceren (zie bijvoorbeeld Paterson 2007, Johnston 2011, MacGregor 2013).

Uiteindelijk zorgt deze afhankelijkheid van de internationale agentschappen voor een opvallende overeenkomst in internationale rapportage: van Wenen tot Washington rapporteren onze media vaak dezelfde onderwerpen, waarbij veel van dezelfde zinnen worden gebruikt – een fenomeen dat anders eerder zou worden geassocieerd met » gecontroleerde media « In autoritaire staten.

De volgende afbeelding toont enkele voorbeelden uit Duitse en internationale publicaties. Zoals je kunt zien, sluipt er ondanks de geclaimde objectiviteit soms een lichte (geo-) politieke vooringenomenheid in.

“Poetin dreigt”, “Iran provoceert”, “Betrokken NAVO”, “Assad bolwerk”: overeenkomsten qua inhoud en bewoording als gevolg van rapporten van internationale persbureaus.

DE ROL VAN CORRESPONDENTEN

Veel van onze media hebben geen eigen buitenlandse correspondenten, dus ze hebben geen andere keus dan volledig afhankelijk te zijn van internationale agentschappen voor buitenlands nieuws. Maar hoe zit het met de grote dagbladen en tv-stations met hun eigen internationale correspondenten? In Duitstalige landen zijn dit bijvoorbeeld kranten zoals NZZ, FAZ, Sueddeutsche Zeitung, Welt en publieke omroepen.

Allereerst moet rekening worden gehouden met de verhoudingen: terwijl de internationale agentschappen wereldwijd duizenden werknemers hebben, heeft zelfs de Zwitserse krant NZZ, bekend om zijn internationale rapportage, slechts 35 buitenlandse correspondenten (inclusief hun zakelijke correspondenten) in dienst. In grote landen

zoals China of India is slechts één correspondent gestationeerd; heel Zuid-Amerika is bedekt door slechts twee journalisten, terwijl in nog groter Afrika niemand permanent aanwezig is.

Bovendien gaan correspondenten er in oorlogsgebieden zelden op uit. Over de oorlog in Syrië bijvoorbeeld 'hebben' journalisten 'gerapporteerd' vanuit steden als Istanbul, Beiroet, Caïro of zelfs vanuit Cyprus. Bovendien missen veel journalisten de taalvaardigheden om lokale mensen en media te begrijpen.

Hoe weten correspondenten onder dergelijke omstandigheden wat het "nieuws" in hun regio van de wereld is? Het belangrijkste antwoord is nogmaals: van mondiale agentschappen. De correspondent in het Midden-Oosten, Joris Luyendijk, heeft op indrukwekkende wijze beschreven hoe correspondenten werken en hoe ze afhankelijk zijn van de wereldagentschappen in zijn boek *People Like Us: het Midden-Oosten verkeerd voorstellen*:

Ik had me voorgesteld dat correspondenten historici-van-het-moment waren. Wanneer er iets belangrijks gebeurde, zouden ze er achteraan gaan, uitvinden wat er aan de hand was en daarover verslag uitbrengen. Maar ik ben niet gegaan om uit te zoeken wat er aan de hand was; dat was al lang geleden gedaan. Ik ging langs om een verslag ter plaatse te presenteren.

De redactie in Nederland riep toen er iets gebeurde, ze faxen of mailden de persberichten, en ik vertelde ze opnieuw in mijn eigen woorden op de radio, of verwerkte ze in een artikel voor de krant. Dit was de reden dat mijn redacteuren het belangrijker vonden dat ik op de plek zelf kon worden bereikt dan dat ik wist wat er aan de hand was. De persbureaus hebben u genoeg informatie gegeven om u door elke crisis of topvergadering heen te kunnen schrijven of vertellen.

Daarom kom je vaak dezelfde afbeeldingen en verhalen tegen als je door een paar verschillende kranten bladert of op de nieuwskanalen klikt.

Onze mannen en vrouwen in de kantoren van Londen, Parijs, Berlijn en Washington – allen dachten dat verkeerde berichten het nieuws domineerden en dat we de normen van de persbureaus te slaafs volgden

Het algemene idee over correspondenten is dat ze ‘het verhaal hebben’ ... maar de realiteit is dat het nieuws een transportband is in een broodfabriek. De correspondenten staan aan het einde van de lopende band, doen alsof ze dat witte brood zelf hebben gebakken, terwijl eigenlijk alles wat we hebben gedaan het in zijn verpakking stopt

Naderhand vroeg een vriend me hoe ik tijdens die gesprekken, elk uur en zonder enige aarzeling alle vragen had kunnen beantwoorden. Toen ik hem vertelde dat je, zoals op het tv-journaal, alle vragen van tevoren kende, kreeg hij per e-mail antwoord vol krachtsinspanningen. Mijn vriend had dat opnieuw beleefd, decennia lang was waar hij naar keek en naar luisterde op het nieuws puur theater.

Luyendijk 2009, p. 20-22, 76, 1

Met andere woorden, de typische correspondent is over het algemeen niet in staat om onafhankelijk onderzoek te doen, maar behandelt eerder en versterkt die onderwerpen die al zijn voorgeschreven door de persbureaus – het beruchte ‘mainstream-effect’.

Omwille van kostenbesparende redenen moeten veel mediakanalen tegenwoordig hun weinige buitenlandse correspondenten delen, en binnen individuele mediagroepen worden buitenlandse rapporten vaak gebruikt door verschillende publicaties, die geen enkele bijdrage leveren aan de rapportagediversiteit.

“WAT HET AGENTSCHAP NIET RAPPORTEERT, VINDT NIET PLAATS”

De centrale rol van persbureaus verklaart ook waarom, in geopolitieke conflicten, de meeste media dezelfde originele bronnen gebruiken. In de Syrische oorlog was bijvoorbeeld het “Syrian Observatory for Human Rights”, een dubieuze eenmansorganisatie gevestigd in Londen, prominent aanwezig. De media vroegen zelden naar dit “Observatorium”, omdat de operator in feite moeilijk te bereiken was, zelfs voor journalisten.

Integendeel, het “Observatorium” leverde zijn verhalen aan internationale bureaus, die ze vervolgens doorstuurden naar duizenden mediakanalen, die op hun beurt honderden miljoenen lezers en kijkers wereldwijd “informeerden”. De reden waarom de agentschappen, van alle plaatsen, verwezen naar dit vreemde “Observatorium” in hun rapportage – en die het echt financierden – is een vraag die zelden werd gesteld.

De voormalige hoofdredacteur van het Duitse persbureau DPA, Manfred Steffens, stelt daarom in zijn boek *The Business of News*:

Een nieuwsverhaal wordt niet juister, simpelweg omdat men er een bron voor kan bieden. Het is inderdaad nogal de vraag om een nieuwsverhaal meer te vertrouwen, alleen maar omdat er een bron wordt genoemd. () Achter het beschermende schild betekent zo’n ‘bron’ voor een nieuwsbericht, sommige mensen zijn nogal geneigd om nogal avontuurlijke dingen te verspreiden, zelfs als ze zelf legitieme twijfels hebben over hun juistheid; de verantwoordelijkheid, ten minste moreel gezien, kan altijd worden toegeschreven aan de genoemde bron. “

Steffens 1969, p.106

Afhankelijkheid van internationale agentschappen is ook een belangrijke reden waarom berichtgeving in de media over geopolitieke conflicten vaak oppervlakkig en grillig is, terwijl historische relaties en achtergrond versnipperd of totaal afwezig zijn. Zoals gesteld door Steffens:

Persbureaus ontvangen hun impulsen bijna uitsluitend van de actualiteit en zijn daarom door hun aard ahistorisch. Ze zijn terughoudend om meer context toe te voegen dan strikt noodzakelijk is. “

Ten slotte verklaart de dominantie van internationale agentschappen waarom bepaalde geopolitieke kwesties en gebeurtenissen – die vaak niet erg goed passen in het verhaal van de VS / NAVO of te “onbelangrijk” zijn – helemaal niet in onze media worden vermeld: als de agentschappen geen verslag uitbrengen op iets, dan zullen de meeste westerse media zich er niet van bewust zijn. Zoals gezegd ter gelegenheid van de 50e verjaardag van de Duitse gegevens beschermingsautoriteit:

Wat het bureau niet rapporteert, vindt niet plaats. ‘

Wilke 2000, p.1

“BEDENKELIJKE VERHALEN TOEVOEGEN”

Hoewel sommige onderwerpen helemaal niet in onze media verschijnen, zijn andere onderwerpen zeer prominent, hoewel ze eigenlijk niet zouden moeten zijn:

Vaak rapporteren de massamedia niet over de realiteit, maar over een geconstrueerde of geënceneerde realiteit. () Verschillende studies hebben aangetoond dat de massamedia voornamelijk worden bepaald door PR-activiteiten en dat passieve, receptieve attitudes zwaarder wegen dan actief-onderzoekende. “

Blum 1995, blz. 16)

Vanwege de vrij lage journalistieke prestaties van onze media en hun grote afhankelijkheid van een paar persbureaus, kunnen geïnteresseerde partijen gemakkelijk propaganda en desinformatie verspreiden in een zogenaamd respectabel formaat voor een wereldwijd publiek. DPA-redacteur Steffens waarschuwde voor dit gevaar:

De kritische zin wordt meer gesust, des te meer wordt het persbureau of de krant gerespecteerd. Iemand die een twijfelachtig verhaal in de wereldpers wil introduceren, hoeft alleen maar te proberen zijn verhaal in een redelijk gerenommeerd bureau te plaatsen, om er zeker van te zijn dat het later in de andere verschijnt. Soms gebeurt het dat een hoax overgaat van agentschap naar bureau en steeds geloofwaardiger wordt. “

Noot: het bron artikel vermeld nog vele andere voorbeelden, tenslotte:

HET GEWENSTE NARRATIEF

Maar waarom proberen journalisten in onze media niet alleen te onderzoeken en te rapporteren onafhankelijk van de mondiale agentschappen en de Angelsaksische media? Midden-Oosten correspondent Luyendijk beschrijft zijn ervaringen:

Je zou kunnen voorstellen dat ik naar bronnen had moeten zoeken die ik kon vertrouwen. Ik heb het wel geprobeerd, maar wanneer ik een verhaal wilde schrijven zonder persbureaus, de belangrijkste Angelsaksische media of sprekende hoofden, viel het uiteen. () Het is duidelijk dat ik als correspondent heel verschillende verhalen over een en dezelfde situatie kon vertellen. Maar de media konden slechts één van hen presenteren, en vaak genoeg, dat was precies het verhaal dat het heersende beeld bevestigde. “

Luyendijk p.54ff

CONCLUSIE: DE “EERSTE WET VAN JOURNALISME”

Voormalig AP-journalist Herbert Altschull noemde het de eerste wet van de journalistiek:

In alle perssystemen zijn de nieuwsmedia instrumenten van degenen die politieke en economische macht uitoefenen. Kranten, tijdschriften, radio- en televisiestations handelen niet onafhankelijk, hoewel ze de mogelijkheid hebben om onafhankelijk van elkaar te oefenen. “

In die zin is het logisch dat onze traditionele media – die voornamelijk worden gefinancierd door reclame of de staat – de geopolitieke belangen van de transatlantische alliantie vertegenwoordigen, aangezien zowel de reclamebedrijven als de staten zelf afhankelijk zijn van de door de VS gedomineerde transatlantische economische en veiligheidsarchitectuur.

Bovendien zijn onze leidende media en hun belangrijkste mensen – in de geest van Chomsky's 'socialisatie' – vaak zelf onderdeel van de netwerken van de transatlantische elite. Enkele van de belangrijkste instellingen in dit opzicht zijn de Amerikaanse Raad voor Buitenlandse Betrekkingen (CFR), de Bilderberg Groep en de Trilaterale Commissie (zie diepgaande studie van deze netwerken).

Inderdaad, de meeste bekende publicaties kunnen in feite worden gezien als 'establishment media'. Dit komt omdat de vrijheid van de pers in het verleden nogal theoretisch was, gezien de aanzienlijke toetredingsbarrières zoals uitzendlicenties, frequentieslots, vereisten voor financiering en technische infrastructuur, beperkte verkoopkanalen, afhankelijkheid van advertenties en andere beperkingen.

Het was alleen dankzij internet dat de eerste wet van Altschull tot op zekere hoogte werd overtreden. Zo is de afgelopen jaren een hoogwaardige, door lezers gefinancierde journalistiek ontstaan, die vaak de traditionele media overtreft in termen van kritische rapportage. Sommige van deze "alternatieve" publicaties bereiken al een zeer groot publiek, wat aantoont dat de "massa" geen probleem hoeft te zijn voor de kwaliteit van een media-outlet.

Toch hebben de traditionele media tot nu toe een massieve meerderheid van online bezoekers kunnen aantrekken. Dit is op zijn beurt weer nauw verbonden met de verborgen rol van persbureaus, waarvan de meest recente rapporten de ruggengraat vormen van de meeste nieuwsportalen.

Zal "politieke en economische macht", volgens de wet van Altschull, de controle houden over het nieuws, of zal "ongecontroleerd" nieuws de politieke en economische machtsstructuur veranderen? De komende jaren zullen laten zien.